

»Ja, det kan man jo aldrig vide,« svarede Madam Olufsen, utilbøjelig til i denne Tid at indlade sig i nogen Ordveksling om sin Logerende. Hun sagde kort »Godnat« og vendte tilbage til sin Stue. Her sad Højbaadsmanden med et Par store Sølvbriller ude paa Næsetippen og læste i »Den bortrømte Negerslave eller Skibbruddet ved Malabarkysten«, en Roman i fjorten Bind, som han hver Vinter forskaffede sig fra Jomfru Jordans Lejebibliotek og nu for tyvende Gang gennemlæste med samme Spænding og Beundring.

»Det var vel en, der vilde snakke med Ingeniøren?« spurgte han uden at løfte Øjnene fra Bogen.

»Ja det var,« svarede Madam Olufsen, lagde en Skovlfuld Tørvegumlinger paa Ilden i Kakkelloven, slog med en lille frysende Bevægelse et Uldsjal om sine Skuldre og satte sig paa Stolen ved Siden af Ovnens med sit Strikketøj. Hun var ikke af mange Ord i disse Dage, — saa bekymret, ja modfalden var hun bleven paa Grund af sin Logerendes stadig letsindigere Levevis. Han var nu næsten aldrig hjemme uden et Par Nattetimer, kom blot regelmæssigt to-tre Gange i Løbet af Dagen kørende i aaben Droske for at høre, om der var kommen noget Brev til ham. Naar han havde faaet at vide, at der intet var til ham, og i den Anledning havde holdt et frygteligt Hus med Trine, der aldrig mere kunde gøre ham tilpas,